

Utajovaná pravda na Šumavě (TZ starosty obce Modrava)

19. březen 2018 / zdroj: www.silvarium.cz

Jistým druhem kompenzace za uzavření rozsáhlých oblastí Šumavy se měl stát zooprogram šumavského parku, v jehož rámci byly vybudovány za cca 150 miliónů korun dvě zvířecí atrakce – jelení výběh u Kvildy a vlčí výběh u Srní. Nedávné kauzy odhalily, že oba tyto projekty mají, přes svoji návštěvnickou úspěšnost, tragický dopad na zvířata, která jsou v těchto zařízeních vystavována. Zatím co jelena, kterých se po šumavském parku každoročně postřílí necelá tisícovka, zachránila před jistou smrtí vlna lidské solidarity, vlky, kteří požívají nejpřísnější mezinárodní ochranu, před smrtí nezachránil nikdo.

Kauza jelena Standy odhalila, že projekt založený na krotkém jelenovi, procházejícím se mezi návštěvníky, kteří ho krmí rohlíky a fotí se s ním, může skončit tragicky jak pro návštěvníka, tak pro jelena. Mylně byl za viníka konfliktu označen poraněný turista. Až do incidentu bylo vedením šumavského parku utajováno, že jelen napadal turisty opakovaně. Muselo dojít ke zranění, aby Správa přijala opatření, kterým zabrání přímému kontaktu mezi jelenem a návštěvníky. Opatření, které je ohleduplné nejen vůči lidem, ale především vůči přirozeně divokému jelenovi.

Kauza vlků v Návštěvnickém centru vlka u Srní je mnohem tragičtější. Vlk obecný není jako jelen lovné zvíře, ale je naopak přísně chráněným tzv. prioritním druhem. To znamená, že z evropského pohledu jde o druh nejcennější, nejvíce ohrožený a vzácný. Je proto chráněn legislativou Evropských společenství v oblasti územní a druhové ochrany přírody. Vlka chovaného v zajetí navíc ochraňuje Úmluva o mezinárodním obchodu s ohroženými druhy volně žijících živočichů, kterou je Česká republika vázána od roku 1993. Přesto se mohlo stát, že se v zajetí narozená vlčata stala obětí vlastního druhu. Taková hrozba byla předem známa, ale přesto zůstala bez reakce. Vlčata, se kterými se nechal fotit i ministr Brabec, se stala zbytečnou obětí amaterismu jeho chovatelů. Provalená pravda o smrti vlků byla uhlazována dětinským zdůvodněním, že i v jiných zařízeních mají s narozenými vlčaty obdobné „problémy“, což má ve výsledku zřejmě znamenat, že se vlastně nic nestalo. Ale stalo se. Hra na divočinu skončila tragicky zejména pro divočinu, v tomto případě pro vlka. Česká legislativa ochraňuje vlka jako druh zvláště chráněný a kriticky ohrožený. Proto jsou chráněna i místa jeho přirozeného výskytu – biotopy, kde se nesmí usmrcovat, chytat ani rušit. Pro nakládání a obchodování s exempláři chráněných druhů je pro ČR závazná mezinárodní úmluva CITES, jejíž dodržování kontroluje ministerstvo životního prostředí. Otázkou zůstává, jak je možné, že za tak silných podmínek ochrany uhynulo, nebo bylo utraceno pět těchto přísně chráněných zvířat?

Obě tyto kauzy, jelen i vlci, mají společného jmenovatele, kterým je utajování pravdy. Oba případy lze přehlédnout a pravděpodobně i přehlédnuty budou. Je však něco zkaženého v útrokách Správy Národního parku Šumava a tato zdánlivá drobnost to podkrývá. Zakročit by měli bdělí ekoaktivisté, kteří rádi požívají tučné státní dotace na vlčí hlídky, kterými deklarují ochranu vlka. Tak jako ve všech obdobných případech však mlčí. Za jiného vedení ministerstva a správy parku by byla Šumava zaplavena bruselskými úředníky. Tentokrát je však klid po pěšině. A tak je to na Šumavě pokaždé.

Antonín Schubert - starosta Modravy